

PROHÁSZKA ÜZENETE

A Székesfehérvár - Vasútvidék Római Katolikus Plébánia értesítője

Megjelenik hetente 150 példányban

2018.DECEMBER 2. ADVENT 1. VASÁRNAPJA

XXII. ÉVFOLYAM 47. (1039.) SZÁM

Mottó: *Jelek lesznek a Napban, a Holdban és csillagokban*

Hogy meglássuk e jeleket, fel kell emelnünk fejünket, fel kell néznünk. De mivel az ígért jelek a földön lakók összességének szól, kivétel nélkül, a nemzetek közösségének is üzennek: hatalmatok nem ment meg. S hiába homályosítja el a fényszennyezésnek mondott globális jelenség az eget, meglátjuk majd az új Babilónia, az ENSZ, palotája előtt is lobogóinkon. Az emberek ugyanis előszeretettel ékeskednek kozmikus jelekkel, hogy hatalmukat fitogtassák: ki a napot, ki a holdat, ki a csillagokat hozta le az égről, hogy különbnek tűnjön mindenki másnál. Amikor megrendül a föld, és az óceán cunami képében görgeti maga előtt városainkat, nem használ majd a technológia minden bravúrja sem. Hollywood ebbeli félelmeinket kijátssza számtalan katasztrófafilmben. Ezekben jellemzően csak a főhős és családja menekül meg. A családi idill a happy endben azonban félrevezető. Ha a mindenség összetartó erői megrendültek, nincs különjárat. Valójában azonban a katasztrófa hangulat alaptalan, hisz amikor mindez beteljesedik, elérkezett megváltásunk. Az Emberfia képében. Ő a jel. S nem kell várnunk: mindig és mindenhol felajánlja magát, az eucharisztia jelében. Ez az igazi jel.

Kiss Ulrich SJ

A HÉT SZENTJE

XAVÉRI SZENT FERENC 1506-ban született Spanyolországban. Apja a királyi tanács elnöke volt. Ő maga előkelő megjelenésű és büszke magatartású volt, nagy tudományos karrierről álmodott, erre minden adottsága meg is volt.

Párizsban tanult. Lelki fejlődését szobatársai is segítették, ott ismerkedett meg Loyolai Szent Ignáccal, akivel mély barátságba került, és lelki vezetését elfogadva társai közé lépett. A barátságuk nyomán ő is a jezsuita rend egyik alapítója lett, 1534. augusztus 15-én a montmartre-i Chapelle du Saint kriptájában ő is megfogadta, hogy a Szentföldre zarándokol, majd onnan visszatérve minden erejét és tehetségét a pápa rendelkezésére bocsátja.

A zarándokút elején Velencében pappá szentelték 1537-ben, de a török-velencei háború miatt nem mehetett a Szentföldre. Bolognában, majd Rómában volt lelkipásztor, ekkor a szeretetszolgálatban dolgozott eredményesen. A lelkekért mindenre kész volt, tudott mindenkinek mindene lenni. Állandó imája volt: "Lelkeket, lelkeket adj nekem Uram!" Nagy buzgósága és kiváló szervező tehetsége sokat használt az induló rendnek.

A portugál király kérésére és Loyolai Szent Ignác döntése alapján hosszú fárasztó és veszélyes utazással Indiába utazott. Missziós tevékenységével óriási eredményeket ért el Indiában, Indonéziában, Japánban. 1541-től tíz éven át dolgozott a misszióban. Tanította a gyermekeket, gyóntatott, kollégiumot szervezett misszionáriusok képzésére. Egész falvakat térített meg, a keresztesbe sokszor belefájdult már a karja, torka berekedt a sok szertartásba és imatanításba.

Kínába is elindult, mert látta, hogy a japánok teljesen a kínaiak hatása alatt állnak, azonban a csempész, aki a kínai határon kellett volna, hogy átvigye, cserben hagyta, egyedül maradt Sancian szigetén, és ott halálos betegségben meghalt 1552-ben Teste Goában nyugszik. A missziók védőszentje.